

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558476192/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Herre! men hvad flettes Eder? I skjæver jo – og hvi bliver her saa dunkelt?*

*Seer I ikke hvor Lysene slukkes – hviskede Bispe Peder – see, nu gaer det fjerde ud.

«Her maa være Trækwind; jeg vil tænde dem igjen – men læs, læs, kjære Herre! forend Nogen forhindrer det.»

Bispen bladrede ængstelig i den store Bog, medens Grev Albert greb Arnestagen med de to viftende Lys, som endnu brandte, for at tænde de udslukte; men da kom Bispe Peder til at røre ved Kjeden, som løkkede den store Bog til Gulvet, og som det syntes gik heelt derigennem, og med et forsædligt Bulder omvældedes Bordet; det var som en usynlig Malmhaand i samme Øieblick træfhaade Bispen og Grev Albert; Lysestagen faldt Greven af Haanden, og der var bæl-mørkt omkring dem.

«Fordomte Cjøglekonster! – raabte Greven og uddrog sit Svaerd – er her Nogen, saa tall eller, ved den levende Gud! jeg hugger den første ned, der kommer mig nær.»

«Forgrub Eder ikke! saar ikke mig og Drengen i Mørke! – hviskede Bispen, som var styrret af Stolen, men nu reiste sig med Besindighed og Kraft – er her Djævelskonster i Spillet med, saa er det nu mig, som med Guds Hjelp skal forsvare os Alle, og saa kommer I dog ingen Vei med eders Svaerd, kjække Ridder! os er skeet vor Skjel; hvi vilde vi vide og udforske, hvad der er Fordømmelse for Mennesker at vide? – Lad den ligge, den til Holved løkkede Bog, som vilde lokke os med sig i Afgrunden! Folg mig, ædle Ridder! gak efter os, Dreng! vel er her mørkt som i en Grav, og Veien seer jeg ikke, men jeg har den med mig, som er Lyset og Vcien! Med disse Ord tog han det hellige Crucifix, han bar paa Brystet, i sin Haand, og fandt uden Vanskæg-hed Døren og Vindeletrappen.

Taus, med en lønlig og underlig Bon, gik den tillidsfulde Bispe ned ad den snevre, steile Vindeletrappe. Grev Albert fulgte ham, forsigtig og taus, med Sværdet i Haanden, og Carl, som med Moje havde betvunget sin Angest og ikke robed den ved en eneste Lyd, holdt sig saa nær til sin Herre som muligt. Midt paa den mørke Vindeletrappe var en noget rummeligere Afsats med en Aabning i Muren, hvorigjen-nem der faldt en svag Lysning af det nylig tændte Nytaatsny. Derved syntes Carl at bemærke, at en anden Trappe stod i Forbindelse med